kule mind. Et ſa agga ükskord mind ſurmaſt peäſtſid, ſiis ei tea ma ſedda ſulle muul wiſil tasſuda, kui ſinnuga ühtlaſſe ſurra!" Nenda kargas ta ſelle önnetuma ümber ſüllega kinni ja hüdis: Noh! teie werre jännuliſed, pange tuld peale, minna tahhan omma heateggiaga ſurra!" Türgi üllem panni ſedda armastuſt wägga immeks, ſai ommas meles halledaks ja kinkis möllemattele täit lahti laſkmiſt.

Kül mönni Türgi uſſo mees,
On armastusſes meie ees,
Ta annab omma ello ka,
Kui ſõbber peab ſurrema,
Mis meie ſeaſt ni kergeste
Sõbber ſõbra eeſt ei te!
Kui olleks ſõbber ſurma teel,
Siis riſuks ſõbber ſõbra weel! —
Se on nüüd ſaggeſt meie wiis,
Seſt näme paljo kurja ſiis,
Et wargus, pettus, walle-keel
Ja kurjus, ahnus, tigge meel
Kül wägga laialt igga pä
On nähha ſeal, kell' uſk on kä.

Prilli-kaupleja.

Wanna juut kauples prillidega ja tulli nore, uhkemelelisſe kirjutaja jure ka kauplema. Noormees wõttis ühhed kätte, panni ſilmade ette ja ütles: „Need ei aita keddagi! Wata, kui ma neid ſilmade ette pannen ja ſinno peale watan, ſiis näitab, kui olleks üks kelm ja pettis minno ees!" — Juut, kelle pea mädda ei olnud, kostis: „Ei, noormees, ſe ei woi olla; andke kord minno kätte, ma tahhan iſſe wadata." Juut panni prillid ninna peäle, watis noremehhe otſa ja hüdis: „Jah herra! teil on õigus! kui ma nende läbbi watan, ſiis nään ka ühte kelmi ja petjat omma ees!"

Mis aitas nore uhke meel,
Juut andis wasto parrem weel:
Nüüd ollid kelmid möllemad,
Ni kaua kunni ellawad;
Seſt uhkus kaddus nore peaſt,
Juut naeris tedda wälja heaſt!